

чава съ думи-тъ „добиваніе на конституція.“ Отъ това обаче произлязва че сички-тъ конституції не сѣ равни, че тѣ сѣ само съобразни съ желанія-та на онзи народъ, кой-то ги е добилъ; отъ конституція-та на единъ народъ може да ся заключи за негово-то образование, негова-та политическа зрѣлость и неговия характеръ. Причина-та дѣто дума-та конституція възбужда мисль за свобода, напредкъ, произлязва отъ това че въ срѣдни-тъ вѣкове и до начало на този вѣкъ даже сички-тъ управленія въ Европа бяха *деспотически* или *самовластни*, и че поданници-тъ имъ ги принудиха, най-послѣ, съ добро или съ зло, да имъ отпуснатъ правдини, да имъ дадѣтъ конституція. Това изменѣніе, кое-то е станало съ помоща на конституція-та, — отъ притѣсненіе въ редовно и законно управление — е разпространило мисль-та че конституція-та е сякога една печалба за поданници-тъ. Твърде е възможно обаче щото, по разни причини, една конституція да бѣде толковъ ограничена, толковъ зла, щото нейно-то управленіе да не различава никакъ отъ едно *самовластно* управленіе.

Но кои сѣ длѣжности-тъ кои-то конституціята-опредѣлява? — Пригледано е отъ философи-тъ че въ една държава, за нейно-то добро управленіе трябва да има три власти една при друга и независими една отъ друга; тѣзи власти сѣ: 1. законодателна-та, 2. правосѣдна-та. 3. изпълнителна-та. — *Законодателна-та* власть е народна-та камара, съставена отъ народни преставители. Тя издава закони-тъ, кои-то сички-тъ поданници трябва да почитатъ и изпълняватъ. — *Правосѣдна-та* власть е сичко-то тяло на сѣдници-тъ въ цяла-та държава. Единъ сѣдникъ ся наименоува до животъ; плаща му ся добря за да бѣде